

Az emberölés büntette kísérletének társtettesei azok, akik az általuk súlyosan bántalmazott (összevert, lábát eltört) megkötözött, s mindezek folytán önmentésre képtelen sértettet személygépkocsijának csomagtartójában bezárják, majd ebben az állapotában a 12 Celsius-fokos őszi hidegben egy erdei úton sorsára hagyják.

A sértett véletlen megtalálásaig és kiszabadításaig több mint öt órát töltött sanyargatott, kiszolgáltatott állapotában, s az időjárási viszonyokra, valamint az általa viselt öltözékre és sérült állapotára is figyelemmel kihúlése halála 10-12 órán belül bekövetkezhetett volna.

Ennek lehetőségét a vádlottak felismerték, azt egymás között szóba is hozták, de annak bekövetkezése iránt közömbösen viselkedtek. Cselekményük halálos eredménye a véletlen folytán maradt el. Amikor az elkövetők az általuk kifejtett testi épséget érintő magatartás halálos eredményének elmaradását a véletlenre bízzák, illetve annak bekövetkezése vagy elmaradása iránt közönyösek, akkor terhükre az emberölés büntettének eshetőleges szándékkal elkövetése megállapítása indokolt [Btk. 7. §, 10. § (1) bek., 160. § (1) bek.].

- [1] A törvényszék a 2016. május 2. napján kihirdetett ítéletével
- [2] – a fiatakorú I. r. vádlottat felbujtóként elkövetett rablás büntette [Btk. 365. § (1) bek. a) pont I. ford. és (3) bek. b), c) pont] miatt 4 év 6 hónap fiatakorúak börtönbüntetésére és 3 év közügyektől eltiltásra;
- [3] – a II. r. vádlottat rablás büntette [Btk. 365. § (1) bek. a) pont I. ford. és (3) bek. b), c) pont] és testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) és (3) bek.] miatt halmazati büntetésül 6 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra;
- [4] – a III. r. vádlottat rablás büntette [Btk. 365. § (1) bek. a) pont I. ford. és (3) bek. b), c) pont] és testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) és (3) bek.] miatt halmazati büntetésül 6 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra;
- [5] – a IV. r. vádlottat rablás büntette [Btk. 365. § (1) bek. a) pont I. ford. és (3) bek. b), c) pont] és testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) és (3) bek.] miatt 6 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.
- [6] A törvényszék mind a négy vádlott esetében megállapította, hogy legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett valamennyi vádlott esetében az előzetes letartóztatásban, illetve II., III. és IV. r. vádlott esetében a házi őrizetben töltött idő beszámításáról, továbbá a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.
- [7] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész valamennyi vádlott terhére téves minősítés és a

büntetés súlyosítása miatt jelentett be fellebbezést, míg a vádlottak és védőik enyhítésért fellebbeztek.

- [8] Az ítéletábra mint másodfokú bíróság a 2017. február 8. napján kelt ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és valamennyi vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése büntetében is [Btk. 194. § (1) bek., (2) bek. c) pont], továbbá a fiatalkorú I. r. vádlott rablási cselekményét társtettesként elkövetettnek minősítette, míg a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottak rablási és testi épség elleni cselekményeit is társtettesként elkövetettnek minősítette. Rendelkezett továbbá a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről, valamint a II., III. és IV. r. vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől házi őrizetben töltött idő beszámításáról.
- [9] Az ítéletábra a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással a vádlottaknak a nyilvános ülésen tett nyilatkozata, illetve az iratok tartalma alapján kiegészítette, illetve pontosította az alábbiak szerint:
- [10] – Az ítélet 9. oldal 4. bekezdés 2. sorában 150 euróra javította ki az átvételi elismervény tartalmát.
- [11] – A 11. oldal 1. bekezdés utolsó mondatát azzal pontosította, hogy a fiatalkorú I. r. vádlott 7 óra 41 perckor sms-ben értesítette társait arról, hogy a sértett egyedül van.
- [12] – A 12. oldal 1. bekezdését azzal pontosította, hogy a vádlottak valamivel 8 óra után távoztak a helyszínről.
- [13] – A 12. oldal 2. bekezdését azzal egészítette ki, hogy a vádlottak 8 óra 45 perc körüli időben értek a sértett lakásához.
- [14] – A 12. oldal 2. bekezdés utolsó mondatát akként módosította, hogy nem nyert minden kétséget kizáróan bizonyítást, hogy a lakásból elhozták volna a fiatalkorú I. r. vádlott tartozását igazoló elismervényt.
- [15] – A 12. oldal 3. bekezdését azzal egészítette ki, hogy a sértett lakásából a vádlottak 9 óra 20 perc körüli időben távoztak.
- [16] – A 12. oldal 7. bekezdését azzal egészítette ki, hogy a töréses sérülés tényleges gyógytartama kb. 6 hét volt.
- [17] – A 13. oldal 2. bekezdését követően azt rögzítette, hogy a fiatalkorú I. r. vádlott éretlen, kialakulatlan személyiség, manipulatív magatartással.
- [18] Az ítéletábra megállapítása szerint az ekként kiegészített és pontosított tényállás valamennyi vádlott vonatkozásában megalapozottá vált és irányadó volt a másodfokú eljárásban is.
- [19] A másodfokú ítélet ellen az ügyész mind a négy vádlott terhére a büntetések súlyosítása

érdekében, a vádlottak és védőik a kiszabott büntetések enyhítéséért fellebbeztek, a védők írásban is indokolták fellebbezésüket.

- [20] A fiatalkorú I. r. vádlott védője kifejtette, hogy a másodfokú bíróság tévesen állapította meg a fiatalkorú I. r. vádlott bűnösségét személyi szabadság megsértése büntetében, mivel az beleolvadt a rablási cselekménybe. Álláspontja szerint nem társtettesként, hanem felbujtóként követte el a rablás büntettét.
- [21] Emellett a Legfőbb Ügyészség indítványára reagálva kifejtette, hogy a vádlott-társak által elkövetett testi sértés miatt – mivel az a vádlott-társak mennyiségi túllépése miatt történt – a fiatalkorú I. r. vádlott, mint felbujtó nem vonható felelősségre.
- [22] Ezen túlmenően mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy sem a fulladás, sem a kihülés reális lehetősége nem állt fenn, ezért a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntetének kísérlete sem állapítható meg a vádlottak terhére.
- [23] Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a Kúria a másodfokú ítéletet annyiban változtassa meg, hogy a fiatalkorú I. r. vádlott terhére rótt, felbujtóként elkövetett rablás büntette minősítésének változatlanul hagyása mellett a kiszabott börtönbüntetés mértékét jelentősen enyhítse, továbbá mellőze a bűnösségének megállapítását a személyi szabadság megsértése büntetében.
- [24] A II. r. vádlott védője szerint rablás büntette nem valósult meg, mivel a telefonokat nem eltulajdonítási szándékkal vették el, hanem azért, hogy a sértett ne tudjon telefonálni, míg a készpénzt már csak a helyszínről történő eltávozás után találták meg. Emellett a tartozáselismerő okirat nem lehet bűncselekmény tárgya, továbbá a sértett lakásából elhozott 85 euró legfeljebb lopásként értékelhető.
- [25] A III. r. vádlott védője a személyi szabadság megsértése büntetében és a testi sértés büntetében megalapozottnak tartotta a bűnösség megállapítását, azonban a III. r. vádlott felmentését indítványozta a rablás vádja alól, figyelemmel arra, hogy hiányzott a jogtalan „vagyonyszerzési célzat”, nem állt védenca szándékában a sértett értékeinek elvétele. Mindezek alapján a kiszabott büntetés enyhítését kérte.
- [26] A IV. r. vádlott védője kifejtette, hogy nem állapítható meg a vádlottak terhére az emberölés kísérlete, ugyanis a bírói gyakorlat egységes abban, hogy abból a körülményből, hogy az elkövető a helyszínen hagyja segítségnyújtás nélkül a sértettet, még nem lehet emberölésre következtetni. A rablás gondolata a IV. r. vádlottban fel sem merült, csak segíteni akart a fiatalkorú I. r. vádlottnak, akit egy pedofil ember molesztált. A kiszabott büntetés enyhítését

kérte.

- [27] A Legfőbb Ügyészség átiratában a másodfokú ítélet elleni ügyészi fellebbezést – a minősítés részbeni megváltoztatására is irányuló – módosított tartalommal tartotta fenn, a védelmi fellebbezéseket pedig nem találta alaposnak. Kifejtette, hogy a másodfokú bíróság relatív eljárási hibát vétett, amikor a nyilvános ülésen bizonyítást vett fel a tartozáselismerő okirat kapcsán, azonban ennek az ügy érdemére nem volt kihatása. A másodfokú bíróság által kiegészített tényállás a helyesbítés ellenére is részben megalapozatlan maradt, de ezen hibák, hiányosságok az iratok, valamint helyes ténybeli következtetés alapján végzett kiegészítéssel, helyesbítéssel kiküszöbölhetők.
- [28] Ekként indítványozta, hogy a Kúria a tényállást egészítse ki a sértett ruházatának leírásával, további sérüléseinek feltüntetésével. Emellett a sértett lakásából történő távozást követő eseményeket is kiegészítendőnek tartotta, egészen a fiatalkorú I. r. vádlott M.-i Rendőrkapitányságon történő jelentkezésével bezárólag.
- [29] Indítványozta továbbá kiegészíteni, illetve pontosítani a sértett kiszabadításának időpontját, körülményeit, továbbá a tényállás utolsó előtti bekezdése helyett szükségesnek tartotta azt rögzíteni, hogy az adott körülmények között fennállt a sértett kihülésének, s ezzel halála bekövetkezésének a lehetősége.
- [30] Az ügyész – részletesen indokolva – indítványozta a fiatalkorú I. r. vádlottal szemben a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő felbujtóként elkövetett (súlyos) testi sértés büntetnének a megállapítását, továbbá indítványozta a vádlottak személyi szabadság megsértéseként minősített cselekményét társtettesként elkövetett emberölés büntette kísérleteként minősíteni.
- [31] Valamennyi vádlottal szemben a kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítását, továbbá a II., III. és IV. r. vádlottak esetében a szabadságvesztés fegyházban történő végrehajtását indítványozta.
- [32] A Kúria az ügyben a Be. 391. § (2) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, amelyen a Legfőbb Ügyészség képviselője a fellebbezést az átiratában írtakkal egyezően, változatlan tartalommal fenntartotta.
- [33] A fiatalkorú I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen a fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az első fokon eljáró bíróságnak minősítette helytállóan a fiatalkorú I. r. vádlott cselekményét, mely szerint a bűnössége a rablási cselekményben állapítható meg, mint felbujtó.
- [34] Hivatkozott arra is, hogy a vádlottak az eljárás során úgy vallottak, hogy ki akarták

szabadítani a sértettet, ezért a személyi szabadság megsértésének büntettét nem követték el. Emellett nem állapítható meg az sem, hogy a sértett halálára kiterjedő szándékuk lett volna. Védencének nem volt célja a súlyos testi sértés okozása, a társai mennyiségi túllépéséért őt nem lehet felelősségre vonni. Mindezek alapján az írásbelivel egyező végindítványt terjesztett elő.

- [35] A II. r. vádlott védője az írásbeli fellebbezését szintén fenntartotta. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság által a nyilvános ülésen felvett bizonyítás nem tekinthető csupán relatív eljárási szabálysértésnek.
- [36] Kifejtette, hogy a II., III. és IV. r. vádlott az ügy megítélése szempontjából tévedésben volt, ők a fiatakorú I. r. vádlottat ért inzultus miatt akarták a sértettet megfegyelmezni, befenyíteni. Az erőszak kifejtésére nem a vagyoni haszonszerzés miatt került sor, az a sértett megbüntetését, illetve megtevesztését szolgálta.
- [37] Az eljáró bíróságok tévesen állapították meg a rablási cselekmény elkövetési tárgyait, mivel azok tekintetében eltulajdonítási, vagyonszerzési szándék nem állapítható meg, az euróra vonatkozóan az elvételi szándék pedig a helyszínen alakult ki, így ez a cselekményük legfeljebb lopásnak minősülhet.
- [38] Nem értett egyet azzal sem, hogy a sértett halála kihülés miatt bekövetkezhett volna, ugyanis a szakértő nem tudott arra választ adni, hogy egy kihüléses folyamat mikor, hány óra elteltével vezetne a sértett halálához.
- [39] Az nem helytálló, hogy a vádlottak egyáltalán nem akartak a sértett segítségére sietni, továbbá a helyszín sem tekinthető olyan elhagyatott helynek, ahol ne lehetett volna megtalálni a sértettet. Az ismert körülmények alapján nem lehet megállapítani azt, hogy a sértettet csak a véletlen mentette meg.
- [40] A büntetékiszabás körében figyelembe vehető körülmények alapján az enyhítő szakasz alkalmazását indítványozta, illetve amennyiben a Kúria a rablás elkövetését szintén nem látná megállapíthatónak, akkor 5 év alatti szabadságvesztés-büntetés kiszabását indítványozta, feles kedvezmény megadásával.
- [41] A III. r. vádlott védője perbeszédében részben egyezően nyilatkozott a II. r. vádlott védőjével.
- [42] Emellett kiemelte, hogy több szakértő is meghallgatásra került az eljárás során, amely alapján megállapítást nyert, hogy sem elvérzés, sem kihülés, sem sokkhatás nem állt fenn a sértettnél, azaz nem volt jele annak, hogy bármilyen súlyosabb következmény veszélye fennállt volna.

- [43] A helyszín nem elhagyatott hely volt, a felfedezés lehetősége reális volt, ahogyan az be is következett, ezért a halál bekövetkezésének esélye nem állt fenn. A védő a telefonok vonatkozásában rongálás vétségének megállapítását tartotta elfogadhatónak, míg a pénz későbbi feltalálása miatt, figyelemmel az összegre, lopás szabálysértése megállapítását indítványozta.
- [44] A rablás büntettének vitatásán túl aggályosnak tartotta a felfegyverkezve elkövetés megállapítását is, mivel az a bot, amit a helyszínen találtak a vádlottak és amellyel megütötték a sértettet, nem alkalmas a felfegyverkezve elkövetés megállapításához.
- [45] A vádlottak célja a sértett megrendszabályozása volt, így maradvány-bűncselekményekben kell döntést hozni harmadfokon. Minderre tekintettel olyan büntetés kiszabására tett indítványt, amely amellett, hogy visszatartó erővel bír, jóval enyhébb mint a jelenlegi.
- [46] A IV. r. vádlott védője hangsúlyozta, hogy a vádlottak nem olyan úton hagyták a sértettet, ahol nem lehet megtalálni, nem állt fenn a kihülésének veszélye. Emellett a szakértők kifejtették, hogy a kivérzés lehetősége nem állt fenn, a sértett sérüléséből kifolyólag halála nem következhetett volna be. Azt is cáfolták az elsőfokú eljárás során, hogy megfulladhatott volna.
- [47] Kifejtette továbbá, hogy a IV. r. vádlott a társaitól pontos részleteket nem ismert, nem vezette haszonszerzési szándék, a fiatalkorú I. r. vádlott védelme érdekében tartott velük. A IV. r. vádlott rablás büntette alóli felmentését indítványozta.
- [48] A súlyos testi sértés elkövetését is vitatta, álláspontja szerint a IV. r. vádlott ebben sem vett részt.
- [49] Mindezek alapján valamennyi enyhítő körülmény figyelembevételével méltányos, arányos büntetés kiszabására tett indítványt.
- [50] A vádlottak utolsó szó jogán csatlakoztak a védőik által elmondottakhoz, illetve kifejezték, hogy megbánták a cselekmény elkövetését.
- [51] Az ügyészi fellebbezés alapos.
- [52] Az ügyben harmadfokú eljárásnak van helye, mert a vádlottak bűnösségét a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósághoz képest olyan bűncselekményben is kimondta, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett [Be. 386. § (1) bek. b) pont]. A másodfokú ítélet ellen pedig az ügyész a vádlottak terhére, míg a vádlottak és a védők a vádlottak javára fellebbezést jelentettek be.
- [53] A Kúria a Be. 387. § (1) bekezdése alapján, illetve a (2) bekezdés szerinti terjedelemben felülbírált a megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú

eljárást.

- [54] Ennek során nem észlelt olyan, a Be. 399. § (1)-(4) bekezdése szerinti eljárási szabálysértést, ami feltétlen hatályon kívül helyezési okot képez és az ügy érdemi elbírálását kizárná.
- [55] Ugyanakkor a Kúria – az ügyészi átiratban foglaltakkal egyetértve – rögzíti, hogy a Be. 353. § (3) bekezdése értelmében, ha az ügyben a büntetéskiszabási körülmények további tisztázása érdekében kizárólag a vádlott meghallgatása szükséges, a másodfokú bíróság nyilvános ülést tart. Amennyiben viszont a másodfokú eljárásban a helyes tényállás megállapítása bizonyítás felvételét kívánja meg, erre csak tárgyaláson van lehetőség [Be. 353. § (1) bek., (2) bek.]. A másodfokú bíróság által a nyilvános ülésen beszerezett fiataalkorú I. r. vádlotti nyilatkozat tartalma azonban a büntetéskiszabási körülmények tisztázását meghaladta, és az elsőfokú bíróság tényállásának lényeges körülményét érintette. Ez azonban relatív eljárási szabálysértés, amelynek az ügy érdemére a bűnösség megállapításával összefüggésben nem volt kihatása. Egyébként az említett tényállás-helyesbítés ténylegesen az iratok tartalma alapján is megtehető volt, ahogyan arra ítéletében a másodfokú bíróság hivatkozott is.
- [56] Ezen túlmenően az első- és a másodfokú bíróság az eljárást a perjogi szabályokat betartva folytatta le.
- [57] A másodfokú ítélet helyesen állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és az ügy érdemi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte és a tárgyaláson megvizsgálta.
- [58] A másodfokú bíróság által észlelt és helyesbítéssel, illetve kiegészítéssel korrigált ténymegállapítási hiányosságok a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján történtek, ugyanakkor a Kúria a másodfokú bíróság által alapul vett, irányadónak tartott tényállást továbbra is megalapozatlannak találta.
- [59] A vád valamennyi vádlottal szemben emberölés büntettének minősített esete volt. Ehhez képest a lefolytatott bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a megállapításra, hogy – bár felmerült előzetesen a sértett megölésének gondolata is – a cselekmény végrehajtását azon kettős cél vezérelte, hogy a sértettet „befenyítsék” és értékeit elvegyék.
- [60] Mindez az elsőfokú ítéletben részletesen rögzítésre került, a vádlottak a bűncselekményt utóbb ezen megállapodásnak megfelelően hajtották végre, szándékegységben cselekedve.
- [61] A cselekmény elhúzódó voltára (is) tekintettel fel sem merülhetett, hogy a tényállásszerű

elkövetés valamely elemére bármely vádlottnak ne terjedt volna ki a tudata, a szándéka. Ugyanis sajátos módon – de szükségképpen – a bűncselekmény két helyszínen, egymást követően zajlott le (az elcsalás helyszínén és ezt követően a sértett lakásán).

- [62] Az első-, illetve a másodfokú bíróság által megállapított tényállás e körben megalapozott, az ezt támadó védelmi érvek felülmérlegelésre irányultak, eredményre nem vezethettek.
- [63] Ellenben értékelés nélkül maradt az elsőfokú bíróság részéről a sértett csomagtartóba zárása és bántalmazott, megkötözött állapotában történő otthagynya.
- [64] Ezt a másodfokú bíróság észlelte, azonban a tényállásból nem vonta le a helyes következtetést, illetve nem helyesbítette e körben az elsőfokú ítélet 12. oldal utolsó bekezdésében rögzítetteket, melyek egyrészt a jogi indokolásba és nem a tényállásba tartozó – egyébként helytelen – következtetéseket is tartalmaztak, másrészt ebből kifolyólag a tényállás egyéb részeivel ellentétben is álltak.
- [65] A tényállás kisebb mértékű kiegészítése és helyesbítése így annak ellenére szükségessé vált, hogy az ügy ténybeli és jogi megítélése szempontjából jelentőséggel bíró körülményeket az elsőfokú bíróság – a másodfokú bíróság által megtett kiegészítésekkel – alapvetően helyesen rögzítette. Ellenben megalapozatlansághoz vezetett, hogy nem tett eleget azon kötelezettségének, hogy ezen ténymegállapításokból a megfelelő helyes következtetéseket az adott cselekmények tekintetében levonja.
- [66] A Be. 388. § (1), illetve (2) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a határozatát akkor alapíthatja a másodfokú ítélet alapját képező tényállásra, ha az további bizonyítás felvétele nélkül is megalapozott, vagy a megalapozatlanság az iratok alapján elhárítható, ekként a helyes tényállás megállapítható, a helytelen ténybeli következtetés kiküszöbölhető.
- [67] A Kúria erre tekintettel az elsőfokú ítélettel megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített, helyesbített tényállást az elsőfokú ítélet 11. oldal 1. bekezdésében az alábbiakkal egészíti ki:
- [68] A sértett felső ruházatként piros színű, fekete-fehér feliratos selyem sportdzsekit, fehér színű vászon farmernadrágot és fehér színű, magas szárú Converse vászoncipőt viselt.
- [69] A 11. oldal 4. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a sértett bal kézfejét ért egyik ütés következtében a sértett által viselt óra eltört és szétesett, illetőleg az arcát ért ütések következtében az alsó műfogsora kiszakadt.
- [70] A 12. oldal 4. bekezdésében akként helyesbítendő, illetve egészítendő ki a tényállás, hogy a sértettet a járműből csak a tűzoltók segítségével tudták kiszabadítani 13 óra 20 perc körüli időben, ekkor az erdőben mért hőmérséklet 15 Celsius-fok volt. A sértett a csomagtartóban

kárpiton feküdt, a kimentéséig – melyet követően kórházba szállították – kb. 5 óra 20 percet töltött a gépkocsiba bezárva.

- [71] A 12. oldal utolsó bekezdését akként helyesbíti: figyelemmel azonban a cselekmény körülményeire, a cselekmény elkövetésétől a sértett kiszabadításáig eltelt időben átlagosan 12 Celsius-fok hőmérsékletre, valamint a sértett által viselt ruházatra, vérző sérülésére és megkötözött állapotára a sértett kihülése 10-12 órán belül bekövetkezhetett volna.
- [72] Az így kiegészített és helyesbített tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdése szerinti hibáktól és hiányosságoktól, ekként megalapozott és irányadó a harmadfokú eljárásban.
- [73] Az első- és a másodfokú bíróság a II., III. és IV. r. vádlottak esetében a rablási cselekménnyel halmazatban megállapította a testi sértés büntettét is, melyet e vádlottak társtettesként követtek el. Az irányadó tényállás szerint a fiatalkorú I. r. vádlott felbujtói magatartása a II., III. és IV. r. vádlottak irányában a sértett sérelmére elkövetett rablási cselekményre és a „befenyítésre” vonatkozott, amelynek része volt, hogy a társai a sértettet bántalmazták, ellenállását erőszakkal leküzdjék. A fiatalkorú I. r. vádlott felbujtói magatartása e vonatkozásban nem volt limitált, a sértett testi épsége elleni támadásnál a társait a bántalmazásban nem korlátozta, holott az a jelenlétében történt. Erre tekintettel a fiatalkorú I. r. vádlott – függetlenül attól, hogy a sértett bántalmazásában maga nem vett részt – felbujtóként megvalósította a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntettét, amely a rablás büntetével halmazatban áll. A fiatalkorú I. r. vádlott felbujtói magatartásába e cselekmény tekintetében a helyszínen kifejtett bűnsegédi magatartása beolvad.
- [74] Ugyancsak az irányadó tényállás szerint a vádlottak azt követően, hogy a sértettet bántalmazták (lábát eltörték), a kezét és a lábát összekötözték, majd az így önmentésre képtelen, megvert, megkötözött embert a személygépkocsija csomagtartójába zárták. Tették mindezt egy elhagyatott, erdős területen, majd az őszi hidegben a sorsára hagyták.
- [75] Az igazságügyi orvos szakértő – e körben nem változtatott – következetes véleménye szerint az adott körülmények mellett a sértett testének kihülése 10-12 órán belül bekövetkezhetett volna, amely a halálához vezetett volna. A vádlottak nem mentek vissza a helyszínre, nem értesítettek senkit a sértett helyzetéről. A sértett időben történő megtalálása csupán a véletlenül múlt, a kihülés, azaz a halálos eredmény a vádlottak cselekvőségén kívüli okból maradt el.
- [76] A vádlottak ekként közömbösen, belenyugvással viszonyultak a sorsára hagyott sértetthez, amely kapcsán az előbbieken említett körülmények miatt a tudatukban fel kellett, hogy

merüljön az is, hogy a magatartásuk következményeként – az általános élettapasztalat szerint is – a sértett elhalálozhat. Arról, hogy ez valóban felmerült közöttük, a vádlottak maguk is vallottak. Erre tekintettel az élet elleni cselekmény vonatkozásában a vádlottak eshetőleges szándéka állapítható meg.

- [77] Mindezek alapján a másodfokú bíróság által személyi szabadság megsértéseként értékelt cselekmény ténylegesen emberölés büntette kísérleteként minősítendő.
- [78] Figyelemmel arra, hogy a vádlottak terhére megállapított bűncselekmények közül a másodfokú bíróság által személyi szabadság megsértése büntetteként értékelt cselekmény lényegesen súlyosabban, emberölés büntette kísérleteként minősült, illetve a fiatalkorú I. r. vádlott bűnössége további bűncselekményben is megállapításra került, ez a büntetés kiszabására is hatással volt.
- [79] A fiatalkorú I. r. vádlott esetében is súlyosító körülmény a többszörös halmazat.
- [80] Ellenben enyhítő körülményként értékelendő az ölési cselekmény esetében valamennyi vádlott javára az eshetőleges szándék, valamint az, hogy annak ellenére, hogy a vádlottak részéről a kísérlet befejezett, az kétségtől távoli volt.
- [81] Mindezek alapján valamennyi bűnösségi körülmény figyelembevételével és elsősorban a helyes minősítéshez igazodóan mind a négy vádlott esetében indokolt volt a szabadságvesztés-büntetések arányos, de a középértéket el nem érő súlyosítása.
- [82] A fiatalkorú I. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés a Btk. 123. § (1) bekezdés c) pontja szerinti halmazati büntetés. (Megjegyezve azt, hogy a másodfokú ítélet szerint is a halmazati szabályok voltak irányadók e vádlottnál, így a kiszabható szabadságvesztés felső határa nem 5 év, hanem 7 év 6 hónap volt.)
- [83] A Kúria mindössze a fiatalkorú I. r. vádlott esetében látta indokoltnak a mellékbüntetés súlyosítását, míg a II., III. és IV. r. vádlottak esetében azokat nem érintette.
- [84] Emellett a II., III. és IV. r. vádlottaknál a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának meghatározásával is egyetértett, így az változatlanul eggyel enyhébb fokozatban, börtönben hajtandó végre valamennyiük esetében.
- [85] A kifejtettek szerint a Kúria a Be. 398. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, egyebekben a Be. 397. §-ában írtakra figyelemmel helybenhagyta.

(Kúria Bhar. III. 676/2017.)